

[Glistrup.]

få brudt Danmarks radios monopol. Fru Nathalie Lind sagde i hvert tilfælde med sine læber, at hun mente det samme, men mener partiet venstre det, når det kommer til stykket, så er det her og nu, at prøven skal stå, for hvis partiet venstre virkelig mener, det er et overordnet mål at bryde monopollet, så må partiet venstre selvfølgelig også ligesom alle os andre være indstillet på, at vi må bøje af fra vore principielle synspunkter også på andre punkter for dog i hvert tilfælde at komme dér frem til, at dette afskyelige monopol kommer væk.

Jeg hørte nok, at hr. Ole Espersen ville pådutte os, at vi ikke har noget meningsmonopol i Danmarks radio, og det er vel den indstilling, man både i det af hr. Poul Dam nævnte år 1933 og det af hr. Poul Dam nævnte år 1943 og i mange andre år har sagt fra dem, der sidder og styrer et monopol med den befolkningsfjerne ideologi, som hr. Ole Espersen repræsenterer. Dér har vi det jo netop, at man kommer fra de degenererede gamle opfattelser, der repræsenterer de herskende klasser og kan sige: når vi styrer efter vore synspunkter og fremfører vore meninger, er der bestemt ikke noget monopol, fordi vi udelukker nogle andre, der har nogle efter vor mening helt tovlige og tosede synspunkter, det er bare en fornuftig offentlig styring. Men der er et afskyeligt monopol i Danmarks radio ved, at man netop fremfører disse fortidsopfattelser dag ud og dag ind, som hr. Ole Espersen er en af de mest karakteriske repræsentanter for i den danske samfundsdebat. Det må brydes. Vi må have det, der er virkelig alsidighed, så også vi andre med vore synspunkter kan få lov til at komme til orde på lige fod med de af hr. Ole Espersen repræsenterede synspunkter, som kører fra tidlig morgen til sen nat, hvad enten det er tv, eller det er radio, som der her er tale om.

Med hensyn til det andet forslag, vi behandler, fremskridtsforslaget om at afvikle og afskaffe licensbureaukratiet, oplevede vi jo altså, at kulturministeren ikke kunne tage nogen som helst anden holdning end at sige: det er et godt, sagligt forslag. Men da det jo karakteriserer socialdemokratiet, at når noget kommer fra fremskridtspartiet, skal man afvise det, lykkedes det ministeren, til trods for at han var helt enig i for-

slaget, at opstille to grunde til at sige, man skal stemme imod det. For det første var der blandt de argumenter, fremskridtspartiet har fremført for forslaget, nogle, ministeren var enig i, og nogle, han ikke var enig i, og derfor ville han stemme imod forslaget. Men vi må da gøre os klart, at når vi stemmer om noget her i folketinget, så stemmer vi om det pågældende forslag. Hvis man også skulle være enige i alle begrundelserne, kunne vi overhovedet intet gennemføre her i folketinget. Derfor må det være et argument, der ikke holder.

Så siger ministeren: ja men for at det forslag, som han i og for sig var enig i, skulle gennemføres, ville han kræve et meget bredt og et meget stort flertal. Dér vil jeg for det første spørge ministeren: hvad forstår han ved et bredt flertal, skal det være 175, eller er 171 nok, eller hvor skal grænsen gå, og hvorfor skal der netop ved dette forslag gælde noget andet end ved alle andre forslag med hensyn til, hvordan de vedtages? Hvis der er et flertal her i folketinget, og det vil altså sige mere end 88, som vil gå ind for en afskaffelse af disse overadministrationsomkostninger, som jo er en del af forklaringen på, at Danmarks radio koster 3-4-5 gange så meget som det, man kunne producere væsentlig bedre og mere alsidige udsendelser for, så må vi da kunne afskaffe den overadministration; vi skal da ikke absolut have hele den tunge ende med fra det radikale venstre og over venstre, og hvem der ellers kan være, som er tilhængere af, at vi skal fortsætte med alt det administrationsbøvl. Hvis vi er et flertal, lad os da så bruge det flertal til i hvert tilfælde at komme den overflødige administration til livs.

Jeg hørte nok, at hr. Bernhard Baunsgaard havde det argument: ja men vi må jo på så mange områder arbejde for, at vi ikke klipper forbindelsen over mellem dem, der nyder et gode, og dem, der skal betale det. I den henseende er hr. Bernhard Baunsgaard og fremskridtspartiet særdeles enige, men det er bare ikke det, der gælder i denne sag, hvor forholdet jo er det, at mere end 97 pct. af befolkningen jævnlig gør brug af radio og fjernsyn og det derfor kun er nogle få, som ikke benytter det — bevares, det er ikke alle, der ejer det, men så kommer man i hjem, hvor der er radio og fjernsyn. Derfor har den almindelige kamp mod gratisprincippet,